

Domper op WK-vreugde

Een verkenning van het parcours werd ex-renner en wielanalist Chris Anker Sørensen fataal na een aanrijding met een havenbusje. © AFP

Neen, hoe ze ook bij Sporza hun best zullen doen, hoe ook de media hun best zullen doen, bijvoorbeeld door het voorval naar de algemene pagina's te verwijzen, een wereldkampioenschap wielrennen kan nooit een feest zijn als dat begint met een dode wielrenner.

Chris Anker Sørensen werd 37 jaar. Hij was een Deens ex-prof, een B-renner die als analist voor de Deense televisie nog eens naar Vlaanderen was afgezakt. Zaterdag werd hij door een havenbusje gegrepen en overleefde de klap niet. De reactie van de instanties was voorspelbaar: dat de bestuurder geen schuld trof.

Om beleefd te antwoorden: dat boeit mij niet.

Minder beleefd: WTF? Nergens anders gaan meer fietsers dood per gereden fietskilometer, al te vaak in ongevallen waarbij niemand schuld treft. Alle weggebruikers zien het aantal doden teruglopen, behalve de fietsers. Iedereen die een beetje sportief met de fiets rijdt, weet hoe gevaarlijk het hier is.

Gekke wielertoeristen, ik zal u voor zijn, die heb je hier bij bosjes, maar Chris Anker Sørensen was alleen onderweg, voor een verkenning van de tijdrit. Vlaanderen staat bekend voor zijn gebrekkige, onvoorspelbare, onveilige fietsinfrastructuur, voor slechte fietspaden als die er al zijn, krankzinnige verkeerssituaties.

Bent u mee? Welnu, ga dan eens fietsen in het gebied tussen Brugge en Zeebrugge. Het kan best zijn dat u al toevallig over de nieuwe fietsinfrastructuur tussen Heist en Zeebrugge heeft gereden en die ook bejubelt, maar dan dwaalt u. Nergens meer snelheidsduivels op vier wielen, op de A11 of op de randweg waar Sørensen verongelukte, nergens meer onbegrip voor de fietser dan in en rond de Zeebrugse haven.

Geen verraderlijker fietsgebied ook. De ene keer heb je voorrang, maar die neem je nooit want je bent gek als je dat doet. De andere keer heb je die voorrang niet. De plek waar Sørensen geen voorrang gaf aan de bestelwagen, is verraderlijk omdat je van een fietspad op een soort oversteekplaats afgebakend door blokjes terecht komt. In veel landen is dat een beschermde overgang en als je toch moet stoppen, wordt dat ver van tevoren aangeduid en niet door een metertje geschilderde haaiantanden. Natuurlijk was dit een ongeval, een accident, maar wel waiting to happen, de zoveelste blamage voor deze fietsonvriendelijke regio.

Was de dood van Sørensen al een flinke domper op de feestvreugde, dan moest Filippo Ganna nog van dat strandpodium rollen en beginnen aan zijn ritje richting Brugge. 47 minuten en evenveel seconden later verbrodde hij het Belgische gouden feestje met een seconde of zes.

Het was de triomf van de specialisatie. Ganna is een fulltimetijdrijder en achtervolger. Hij eet, leeft en slaapt op die TT-fiets en men vermoedt dat hij al het andere in zijn leven in die gehoekte houding doet. Wout van Aert is een hobbyist op zijn tijdritfiets, maar wel een verdomd goede. Wellicht is Van Aert intrinsiek een groter tijdrittalent en een grotere wattageproducent dan Ganna, maar die heeft deze zomer wel twee keer zijn volkslied horen spelen. Van Aert was twee keer tweede.

Ganna haalde twee op twee voor de doelen die hij zich had gesteld: op de Olympische Spelen kwam hij in de wegtijdrit nog wat tekort op dat geaccidenteerde parcours maar in de ploegenachtvervolg, zijn hoofddoel, pakte hij goud. Gisteren werd op het Brugse 't Zand opnieuw Fratelli d'Italia gespeeld, deze keer na afloop van de tijdrit van het wereldkampioenschap.

Hoe kan dat nu, vroeg men zich in de Sporza-studio af, het EK verliezen en twee weken later het WK winnen. Tja, dat is nu pieken en finetunen naar één doel en niet panikeren als het onderweg ingecalculleerd wat minder loopt. Van Aert was eerlijk: dit is het zilver te veel.

Hij moet nog wel even deze week en ook nog volgende week, maar als we zijn palmares van 2021 vergelijken met dat van Ganna deze zomer, is het duidelijk dat specialisatie de beste garantie is op prijzen. Voorlopig heeft zegekoning Van Aert (dertien overwinningen) dit jaar Gent-Welvelgem en de Amstel Gold Race gewonnen, en nog wat Tour-ritten, maar geen enkel Monument. Dat mag tot enige reflectie aanzetten met betrekking tot volgende zondag en zal ongetwijfeld voor enige druk zorgen.

Tot slot nog deze bedenking: hoe zou bondsvoorzitter Tom Van Damme zich gisteren hebben gevoeld? Zo'n Renato di Rocco als vicevoorzitter van de UCI en voorzitter van de Italiaanse wielerbond zien blinken op dat Belgisch podium, hem zijn renner Ganna het goud zien overhandigen en dan te moeten luisteren naar Fratelli d'Italia en niet de Brabançonne... Dat alles in de wetenschap dat het Di Rocco is die hem uit het nieuwe comité directeur van de UCI heeft geknikkerd, dat zal pijn hebben gedaan.

Nergens anders gaan meer fietsers dood per gereden fietskilometer, al te vaak in ongevallen waarbij niemand schuld treft